

εἰς τὸν Μακλιούρ, διότι ὁ πλοίαρχος Κέλλεττ ἦν ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος οὗ τὴν χεῖρα ἐσφιγξεν εἰς τὸν Βερίγγιον πορθμὸν. « Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς μου, λέγει, μίαν μόνον στιγμήν διήρκεσε, καὶ τὸ φάντασμα ἐσάνη τῷ ὄντι ὅτι εἶχεν ὅσῃ καὶ σάρκα. Ἐν τῷ ἅμα, ἐν τῇ ἐκχειρίσει τοῦ αἰσθήματός μου, ἐρρίφθην καὶ τὸν ἥρπασα ἀπὸ τῆν χεῖρα. Φωνὴν δὲν εἶχον· ἡ ὑπερχείλης καρδία ἐδέσμευε τὴν γλῶσσαν. Ἀκούσαν τὸ πλήρωμα ὅτι ἑκατὸν πενήκοντα μίλια μόνον μακρὰν περιέμεναν ἡ βοήθεια, ὅλοι ἐξώρμησαν ἐκ τοῦ μυχοῦ τοῦ πλοίου, οἱ ἄσθενεῖς ἐλησμονήσαν τὴν νόσον των, οἱ ὑγιεῖς τὴν κατῆρεάν των. Πανταχοῦ ἦν ζωὴ καὶ ἀγαλλίασις· ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ μεταβλήθη ὅλον τὸ πλήρωμα. Ἐμπορῶ πολλά νὰ σοὶ γράψω εἰσέτι, οὐχὶ ὅμως νὰ σοὶ δώσω μεμακρυσμένην καὶ ἐννοίαν τῆς σκηνῆς ἐκείνης. Σοὶ λέγω μόνον, φαντάσθητι νεκροὺς ἀναστάντας· προσπάθησον νὰ συλλάβῃς τὴν τοιαύτην εἰκόνα. Περισσότερα περιττὸν νὰ σοὶ εἰπῶ. »

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας συνηγμένοι οἱ ναῦται ἀνὰ δύο καὶ τρεῖς, ὠμιλοῦν ζωηρῶς, καὶ πολλοὶ ἐδόξαζον τὴν ἀε ποτε ἐπὶ τῶν θνητῶν ἀγρυπνεύσαν Ἡρόνοιαν. Καὶ ὅμως εἰσέτι ὁ νοῦς των δὲν ἐδύνατο νὰ συλλάβῃ ἐντελῶς τὴν παράδοξον καὶ ἐκ θαύματος γενομένην μεταβολὴν τῆς τύχης των. Τὴν ἐκαύριον ὅ,τι ἄριστον περιεῖχε τὸ πλοῖον, τοῖς παρετέθη ὅπως αὐξήσῃ τὴν εὐθυμίαν των, τὴν δ' ἐπιούσαν ὁ πλοίαρχος Μακλιούρ μετὰ τοῦ ὑποπλοίαρχου Πίμ ἀνεχώρησαν πρὸς τὴν Μελδίλλην νῆτον, ἀφ' οὗ τὰ πάντα διέθεσαν ὅπως ὁ ὑποπλοίαρχος Κρεσουέλλος τοὺς ἀκολουθήσῃ κατόπιν μετὰ τῶν ἀσθενεστέρων ἐκ τοῦ πληρώματος. Ἐν τούτοις δύο συνέδησαν θάνατοι, καὶ ἕτερος εἶχε σιμῶν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, συνέπεια τῶν μακρῶν αὐτῶν ταλαιπωριῶν καὶ στερήσεων.

Ὁ πλοίαρχος Κέλλεττ περιγράφει οὕτως ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἐπιστολῇ του τὴν ἐπὶ τῆς Μελδίλλης νῆτου συνέντευξιν. « Αὕτη εἶναι τῶντι πανηγυρικὴ δι' ἡμᾶς ἡμέρα, καὶ πρέπει νὰ ἐορτάζηται ἐσαεὶ ὑπὸ τῶν ἀπογόνων μας. Περί τὰς ἐννέα σήμερον τὸ πρῶν ὁ σκοπὸς μας ἀνήγγειλε συνοδείαν προσερχομένην· δὲν δύναμαι νὰ σὰς περιγράψω τὰ αἰσθήματά μου ὅταν ἤκουσα ὅτι ὁ πλοίαρχος Μακλιούρ ἦν μετὰ αὐτῶν. Ἀμέσως ἐσπευσα πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἐσφιγξά ἐκ καρδίας τὰς χεῖρας, μετ' ὅσης περιπαθείας οὐδεὶς ποτὲ φίλος ἐσφιγξέ φίλου χεῖρα ἐπὶ τῆς γῆς. Τοῦ Μακλιούρ ἡ ὄψις εἶναι καλὴ, ἀλλὰ τὸν ἔβρον ἐκ τῆς πείνης ἡμιθανῆ. » — Ὁ δὲ Μακλιούρ, περιγράφων τὴν αὐτὴν συνέντευξιν, λέγει: « Τὴν 15ην Ἀπριλίου, τὴν ἀείμνηστον ἐκείνην ἡμέραν, ἔφθασα εἰς τὸ πλοῖον τὴν Ἀπόφασιν, ἀπαντήσας ὀλίγον μακρὰν αὐτῆς τὸν ἀγαθώτατον, τὸν ἀξιόλογον πλοίαρχόν της, οὗ ἡ ἐγκάρδιος περίπτυξις καὶ ὁ ἀσπασμὸς μοὶ ἐπεδείκνυε τὴν εὐλικρίνειαν καὶ τὸ βαθύ αἰσθημά του. Ἐνταῦθα μένω εἰσέτι, ἀπολαμβάνων τῆς ἀληθοῦς Ἰρλανδικῆς φιλοξενίας. Περιττὸν τὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἡς ἔτυχον παρὰ τοῖς σώσασι καὶ διατηρήσωσιν ἡμᾶς με ἀπέξιμίωσεν ἐντελῶς δι' ὅλας τὰς μέχρ' τοῦδε στερήσεις καὶ ταλαιπωρίας μου. »

Περίεργον ὅτι οἱ δύο γεναῖοι θαλασσοπόροι οἵτινες οὕτως ἀπηντήθησαν, ὁ μὲν ἐξ ἀνατολῶν, ὁ δὲ ἐκ δυσμῶν, ἐπὶ τῆς νῆτου Μελδίλλης, ἀπαθανατισθείσης διὰ τῆς συναντήσεώς των εἰσὶν οὐχὶ μόνον Ἰρλανδοὶ ἀμφότεροι, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, τῆς Βεζφόρτης, ἥτις σερμύνεται παραγαγοῦσα καὶ τὸν πλοίαρχον Κέλλεττ καὶ τὸν πλοίαρχον Μακλιούρ.

Τὴν 2αν Μαΐου ὁ ὑποπλοίαρχος Κρεσουέλλ ἐφθασεν εἰς τὴν νῆτον Μελδίλλην μετὰ τῶν ἀσθενῶν του, εἰκοσιεπτὰ τὸν ἀρίθμῳ, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ χειρουργὸς Πείρις, καὶ οἱ προστεθῆ καὶ ὁ διαρμηνεὺς, ὅστις ὁμῶς ἦν ὑγιής. Ὁ σημαιοφόρος Βινιέττ ὑπέφερε μεγάλως ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν, εἰς δὲ τῷ πληρώματι, ἄλλως ὑγιής, ἐγένετο ἐντελῶς ἐννεώς. Δυσκόλον ἦν τὸ πρόβλημα τοῦ πλοίαρχου Κέλλεττ, νὰ διακομίσῃ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ ἑκατὸν ἐβδομήκοντα μίλια διὰ τῶν πάγων, διὰ τοῦ ζοφωδεστέρου καιροῦ, καὶ ἔχων πλήρωμα οὕτως ἐξηθετισμένον, ὥστε δύο ναῦται ἐξετέλουν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐνός. Ἦν δὲ τόσον ἐπίπονον νὰ σείρωσι τὰ ἔλκυθρα ὑπὲρ γιγαντιαίους πολλακίς ὄγκους πάγων, ὥστε οἱ ναῦται ἐπιπτον συνεχῶς ἀπηυδημένοι· ἀλλ' οὔτε θάνατος συνέδη, οὔτε ἄλλο κἄνεν δυστύχημα. Μετὰ δεκαεὶς ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὴν πρὸς ὃν ὄραν των, χάρις εἰς τὸν γενναῖον ὑποπλοίαρχον Κρεσουέλλον, ὅστις εἶχε τὴν διευθύνσιν τῆς δυσκόλου ταύτης πορείας, καὶ διεξήγαγε θαυμασίως τὸ ἔργον του.

Ἀκολουθεῖ.

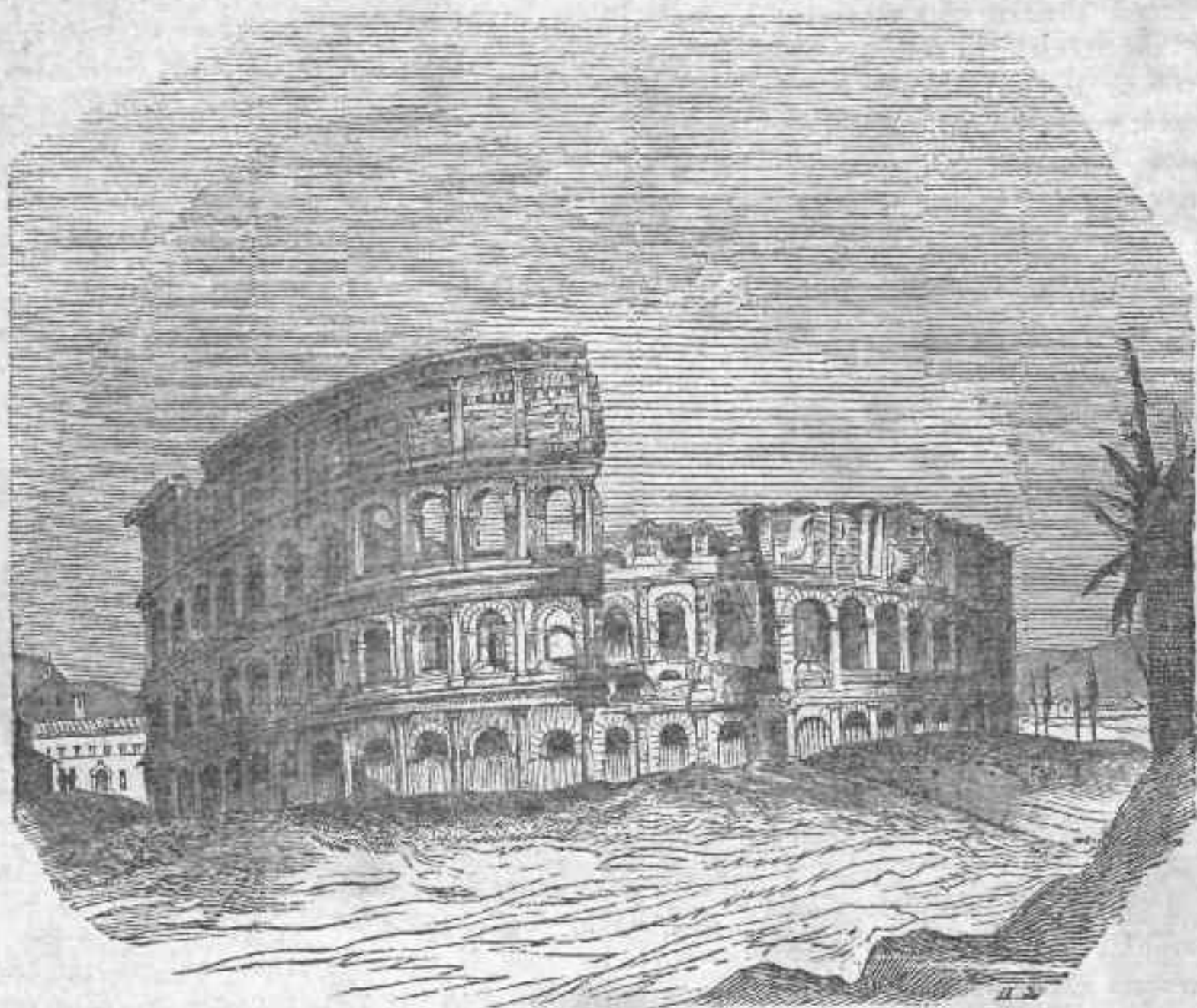
ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ.

—ο—

Τὸ μεγαλουργημα τοῦτο, ὁ κολοσσὸς οὗτος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιότητος, οὗ τὸ ἐξωτερικὸν κἄν ἐνδυμα ὑφίσταται ἔτι, μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ λαμπρότητος, ὠκοδομήθη ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, καὶ ὠνομάζετο ἀμφιθέατρον τῶν Φλαβίων. Ἐσωτερικῶς κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν περιφέρειαν εἶχεν ἄνωθεν μέχρι κάτω βαθμίδας, ἐφ' ὧν ἐδύναντο νὰ καθήκωσιν ὀγδοήκοντα ὀκτὼ χιλιάδες ἀνθρώπων, ἄνωθεν δὲ τῶν βαθμίδων εἶχε λαμπρὰν στοάν ὑπόστυλον, ἥτις ἐδύναντο νὰ περιλάβῃ ἔτι εἰκοσι χιλιάδας θεατῶν· ἐν δὲ τῷ μέσῳ εἶχεν εὐρείαν θυμέλην ἢ πλατείαν, ἐν ᾗ ἐτελοῦντο διάφορα θεάματα, καὶ ἰδίως οἱ ἀπεχθεῖς καὶ φονικοὶ τῶν μονομάχων ἀγῶνες. Ἐν τινὶ ἐορτῇ, ἀφ' οὗ οἱ δοῦλοι ἐμνομάχουν, καὶ τὰ θηρία ἀμοιβαίως κατεσπαράχθησαν πρὸς τέρψιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, αἶφνης τὸ ἔδαφος μηχανικῶς ἠνεώχθη, καὶ προέκυψεν ἐξ αὐτοῦ ὁλόκληρον χλοερὸν δάσος, ἐξ οὗ ἀπέπτη μέγα πλῆθος ἀδόντων πτηνῶν.

Αἱ βαθμίδες αὗται ἐξωτερικῶς ἐστηρίζοντο ἐπὶ

τετραπλῆς ἐπαλλήλου σειρᾶς ἀψίδων, ὧν ἕκαστος δόμος ἐκοσμεῖτο μεγαλοπρεπῶς δι' ἡμικιόνων διαφόρου ῥυθμοῦ, ὁ μὲν τοῦ δωρίου, ὁ δὲ τοῦ ἰωνικοῦ, ὁ τρίτος τοῦ κορινθιακοῦ, καὶ ὁ τέταρτος τοῦ ρωμαϊκοῦ ἢ μίκτου. Καὶ τοσοῦτον πολυδάπανον, μεγαλοπρεπὲς καὶ καταπληκτικὸν ἦν τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ὥστε Ῥωμαῖοι μὲν συγγραφεῖς λέγουσιν ὅτι πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ὅλου ποταμὸς κατηναλώθη χρυσοῦ, οἱ δὲ Γότθοι, ὅταν ἦλθον εἰς Ῥώμην, ἔλεγον, ὅτι ὅταν πέσῃ τὸ Κολοσσαῖον, θέλει πέσει ἡ Ῥώμη, ὅταν δὲ πέσῃ ἡ Ῥώμη, θέλει πέσει ὁ κόσμος. Ἐν τῷ μεταίῳνι τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦτο ἐχρήσθη μейсен ὡς φρούριον περιμάχητον μεταξύ τῶν τότε ἰσχυροῦσων καὶ διαπληκτιζομένων οἰκογενειῶν τῶν Φραγγιπᾶνων καὶ Ἀνιδάλδων· ἐν δὲ εἰρηνικωτέραις ἡμέραις ἀπεδίδετο ἐνίοτε εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ χρησίν, καὶ ἐτελοῦντο ἐνταῦθα λαμπρότατοι ἵπποτικοὶ ἀγῶνες, εἰς οὓς συνέρριε πᾶς ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης, καὶ πᾶσα σχεδὸν ἡ ἀριστοκρατία τῆς Ἰταλίας. Κατεστράφη δὲ κυρίως, τὸ ἐσωτερικὸν πρὸ πάντων αὐτοῦ, καὶ μέρος προσέτι τοῦ περιόλου τοῦ, κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, ὅταν οἱ μεγαλοπρεπεῖς

Κολοσσαῖον.

Ἀρχιτέκτων τοῦ ἀληθῶς καλοσσιαίου τούτου θεάτρου, εἰς ὃ ἐδόθη τὸ νέον παρεφθαρμένον του ὄνομα κατὰ τὴν ὁγδοὴν μόνον αἰῶνα μετὰ Χριστὸν, λέγεται ὁ Χριστιανὸς Γαυδέντιος. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές, παράδοξοι αἱ βουλαι τῆς προνοίας, ἥτις παρεσκεύασε διὰ χειρὸς χριστιανικῆς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς αἱματηρᾶς δόξης τῶν χριστιανῶν· διότι ἐπὶ τῶν διωγμῶν, ἐνταῦθα κατακλείοντο οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως, ἐνταῦθα παρεδίδοντο εἰς τῶν θηρίων τὴν λύσσαν καὶ εἰς παντοειδῆ ἄλλα βασανιστήρια, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἀκόμη ἀνεσκάφησαν ὑπὸ τὴν θυμὴν αὐτοῦ ὑπόγειοι φυλακαί, αἵτινες φαίνεται ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς ζοφεροὺς χρόνους οἰκοδομήθησαν, ὅπως τὰ θύματα ἐκεῖνα τῆς εὐσεβείας κατακλείωνται ἐν αὐταῖς, περιμένοντα τὴν ἡμέραν τῆς καταδίκης των.

ἄλλ' ἀφιλόκαλοι ἄρχοντες τῆς Ῥώμης ἀπέσπων τοὺς λίθους τῶν ἐδωλίων, καὶ ὠκοδόμουν δι' αὐτῶν τοὺς λαμπροὺς αὐτῶν οἴκους.

Διάφορα κατὰ καιροὺς ἐπρατθήσαν περὶ χρήσεως τοῦ ἐρείπιου τούτου. Ὁ Πάπας Σίξτος ὁ Ε' συνέλαβε τὴν περὶ τὴν ιδέαν νὰ διασκευάσῃ ὑπὸ τὰς προσγεῖους ἀψίδας ἐργαστήρια, τὸ δὲ ἐμβαδὸν νὰ μεταποιήσῃ εἰς μεταξουργεῖον, καὶ ὁ περίφημος ἀρχιτέκτων Φοντάνας ἐσχέδιασε τὴν βεβήλωσιν ταύτην, ἣν ἐκώλυσε τοῦ Πάπα ὁ θάνατος. Ὁδοιπόρος τις ἐπρότεινε νὰ κρημνισθῇ τὸ πεπονημένον ἡμῖς τοῦ οἰκοδομήματος, καὶ νὰ ἐπισκευασθῇ διὰ τοῦ ὕλικου αὐτοῦ τὸ ἕτερον ἡμῖς, ὥστε νὰ ἔχωμεν καὶ τὸ ἡμῖς Κολοσσαῖον ἄοσιον. Οὐδ' ἡ παράδοξος καὶ βάρβαρος αὕτη ιδέα ἐπραγματοποιήθη, καὶ μένει εἰσέτι τὸ Κολοσσαῖον οἷον πρέπει νὰ μένῃ δι' αἰώνων, ἐρείπιον

μεινώνμενον, σεβάσμιον καὶ μεγαλοπρεπές, διατηροῦν μόνον τὸν ἐξωτερικὸν αὐτοῦ περίβολον, ὅστις, ἀφ' οὗ ἀφῆρέθησαν τὰ ἐδῶλια, φαίνεται ὅλος κατὰ τρυτος ὑπὸ τετραπλῆς σειρᾶς θολωτῶν θυρίδων. Δι' αὐτῶν, ὁ τὴν νύκτα τὸ Κολοσσαῖον ἐπισκεπτόμενος βλέπει τὴν ὡραίαν σελήνην τῆς Ἰταλίας, ποικίλας σκιᾶς καὶ φωτὸς ἀποτελοῦσαν συμπτώματα, καὶ βλέπει τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ φαντάζεται ὅτι τὸ προαιώνιον τοῦτο οἰκοδόμημα δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' εἶναι εἰς τοὺς ἀέρας ἡωρημένον. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς σελήνης καὶ ἀντὶ τῶν ἀστέρων, πολλάκις ὁ τῶν νυκτερινῶν ἐντυπώσεων ἐραστής ὁδαικὸς εὕρισκε τὸ Κολοσσαῖον λαμπαδωφώτιστον, καὶ βλέπει τὴν θυμέλην αὐτοῦ κατεχομένην ἀντὶ ὑπὸ μονομάχων ἢ ἱπποτῶν ἢ μαρτύρων, ὑπὸ τάγματός τινος μοναχῶν, καὶ ἐπὶ προχείρου ξυλίνου ἱκρίου ἕνα αὐτῶν ἐναγωνίως ἀπαγγέλλοντα ψυχρὰν τινα ὁμιλίαν. Ἀλλοτε δὲ, ὅταν ἔρημον ἐπιτύχη τὸ ἐρείκιον, καὶ κατάλληλον εἰς ἐμπνευσιν ποιητικῶν ῥεμβασμῶν, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἰδῇ αἰφνης πλησίον τοῦ ἑτερον ἀγνωστον φίλον τῆς νυκτερινῆς τῶν ἀρχαιοτήτων ὄψεως, ὅστις ἐν ῥιπῇ ὁ φθαλμοῦ νὰ τῷ ἀρπάσῃ τὸ ὡρολόγιον, ἢ καὶ ἐγγεῖριδιον προτεινῶν κρυπτόν, νὰ τῷ ἀπαιτήσῃ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τὸ βαλάντιον.

Ο ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ.

—ο—

Εἰς οὐδένα ἐπισκεπτόμενον τὸ Λονδίνον, ἂν ὁπωσοῦν μετέχῃ παιδείας καὶ περιεργείας, ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἰδῇ τὸν Ζωολογικὸν κήπον. Ἐνταῦθα οἱ μεγαλοπήδοι Ἀγγλοὶ ἠθέλησαν νὰ ἐφαρμώσωσιν ὅταν ἡ φαντασία αὐτῶν συλλαμβάνει, ἢ ὁ Ὀμηρος αὐτῶν Μίλτων τοῖς ἐνέπνευσεν ἰδέαν τοῦ ἐπιγείου παραδείσου· διότι ἐνταῦθα βλέπει τις πεδιάς καὶ λόφους, κοιλάδας καὶ δάση καὶ ῥυακας, καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ ταύτῃ φύσει διαιτῶμενον εἰς τὸ οἰκεῖον στοιχεῖον καὶ κλίμα πᾶν γένος τετραπόδων, πτηνῶν, ζῶων ὑδροβίων ἢ ἀμφιβίων καὶ ἐρπετῶν. Ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐπισκεπτόμενον τὸν Ζωολογικὸν κήπον, ἂν ὁπωσοῦν ἔχῃ ἀξίωσιν ἀνθρώπου τῆς κομφῆς κοινωνίας, ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἰδῇ τὸν Ἴπποπόταμον, ὅστις εἶναι ἐν τῷ νέῳ τούτῳ παραδείσῳ ὅτι ἦτον ὁ προπάτωρ Ἀδὰμ ἐν τῷ ἀρχαίῳ, ἦτοι τὸ ἀνώτατον πλάσμα, καὶ ὁ μονάρχης αὐτοῦ. Περὶ τὸ ἀνάκτορον αὐτοῦ, περιέχον θόλον πρὸς ἐνοίκησιν, δεξαμένην πρὸς λοῦσιν, πεδιάδα πρὸς διάχυσιν, συρρέει καὶ συνωθεῖται κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἄπειρον πληθος, ἀπὸ τοῦ εὐτελεστάτου ἐργάτου, ὅστις ὠκονόμησε δι' ὅλης τῆς ἐβδομάδος τὴν δραχμὴν του ὅπως ἔλθῃ νὰ ἰδῇ τὴν κυριακὴν τὸ θαῦμα τοῦ αἰῶνος, μέχρι τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας, ἥτις πρόει

περὶ αὐτοῦ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν ἑσπερινήν της συναναστροφήν.

Ὁ Ἴπποπόταμος εἶναι ζῶον σπανιώτατον, οὐδέποτε ἄλλοτε ἐπισκεφθέν ζῶον τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ μόνον ἀντιπροσωπευόμενον εἰς τινα τῶν πλουσιωτέρων μουσείων ὑπὸ μερῶν σκελετοῦ, ἢ ὑπὸ δερμάτων τεταριγευμένων. Φαίνεται δὲ πλῆσθεν διὰ νὰ διαιτᾶται ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ μετέχει συγχρόνως τῆς φύσεως τοῦ ἵππου, τοῦ βοῦς ἢ βοῦδαλου, τοῦ χοίρου καὶ τοῦ ῥινοκέρου· οὐχ ἥττον ὅμως ἀγαπᾷ τὸ ποτάμιον ὕδωρ, καὶ διαμένει τῇ ἡμισυ σχεδὸν τῆς ζωῆς του ἐν αὐτῷ, πολλὴν ὥραν δυνάμενον νὰ ζῇ ὑποβρύχιον, καὶ συνήθως κοιμώμενον εἰς τοὺς παραποταμίους καλάμους. Εἶναι βαρὺ καὶ δυσκίνητον, δυνάμενον μὲν νὰ τρέξῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀλλὰ βραδύτερον τῶν λοιπῶν ζῶων, ὑφ' ὧν διὰ τοῦτο ἀλίσκεται, βραδύτερον δὲ καὶ τῶν ὠκυπόδων μαύρων, οἵτινες διὰ τοῦτο δὲν φοβοῦνται τοὺς βαρεῖς πόδας του καὶ τοὺς τρομεροὺς τοῦ ὀδόντας, καὶ πολλάκις προσβάλλουσιν.

Ὁ Ἴπποπόταμος εἶναι καὶ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ τὸν ὄγκον μεῖζων τοῦ ῥινοκέρου, ἔχων ἑπτὰ ποδῶν ὕψος, καὶ δεκατεσσάρων ὡς δεκαεῖς ποδῶν μῆκος. Οἱ πόδες του εἰσὶν ἰσχυρότατοι καὶ ἀναλόγως βραχεῖς, ἔχοντες ἀνὰ τέσσαρας ὀγκώδεις ὀνυχας. Βαρύνει δ' ἐνίοτε τὸ ὅλον θηρίον 2500 λίτρας. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι τετράγωνος, ἔχουσα ἀγρίαν τὴν ἐκφρασιν, μικροὺς καὶ ἐπιπέδους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μικρὰ καὶ ὀξεᾶ τὰ ὦτα. Ὀδόντας ἔχει τεσσαράκοντα τέσσαρας, ὧν τινες ἔχουσι μῆκος δώδεκα καὶ δεκαεῖς δακτύλων, καὶ ἐνίοτε βαρύνουσιν ἕκαστος δώδεκα καὶ δεκατρεῖς λίτρας. Εἰσὶ δὲ τῶσον στερεοί, ὥστε ὅταν τοὺς συγκρούει ἐνίοτε, ὅπερ συμβαίνει ὅταν τὸ θηρίον ὀργίζεται, ἀναπέμπουσι φωσφορικὸν πῦρ ἢ σπινθήρας ὡς οἱ γάλικες, ἐξ οὗ ἐπεράτησε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ πρόληψις ὅτι τὸ θηρίον τοῦτο ἐφύτα πῦρ ἐκ τοῦ στόματός του. Δι' αὐτὴν τὴν δὲ τὴν σκληρότητα, καὶ διὰ τὴν λευκότητά των, ἥτις δὲν φθίρεται ὡς ἡ τοῦ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, προτιμῶνται ἢ ὀδόντες οὗτοι πάσης ἄλλης ὕλης εἰς τὴν κατασκευὴν ψευδῶν ἀνθρωπίνων ὀδόντων, καὶ ἐξ αὐτῶν προσέτι κατεσκευάζον ἄλλοτε φυλακτήριά τινα, ὑποτιθέμενα ὅτι προφυλάττουσιν ἀπὸ διαφορῶς ἀσθενείας.

Τὸ ζῶον τοῦτο, τὸ δεύτερον ἢ τρίτον τῶν τετραπόδων κατὰ τὸ μέγεθος, ζῇ μακρὰν τῆς Εὐρώπης, ἰδίως κατὰ τοὺς ποταμούς τῆς μεσημβρινῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, οἷον τὸν Ἰνδὸν καὶ τὸν Γάγγην, τὸν Σαεγάλον, τὸν Γάμβραν, τὸν Ζαῖρον, τὸν Νεῖλον κτλ., καὶ εἶναι μάλιστα σπάνιον εἰς τὸν Νεῖλον, συνεχέστερον δ' ἀπαντᾷται πρὸς τὸ Εὐελεπὶ ἀκρωτήριον. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἄλλοτε μὲν φαίνεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄλλοτε δὲ ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ὅπου ὅμως δὲν δύναται νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ, χωρὶς ν' ἀναστῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ἄλλοτε δὲ κοιμᾶται ἐν τοῖς καλαμῶσι, καὶ τότε τὸν προδίδει ἰσχυρὸς ῥόγχος μακρόθεν ἀκούσιμος. Ἡ φωνὴ του μετέχει τοῦ μυκηθμοῦ τοῦ βοῦδαλου καὶ τοῦ